

18:29 הדלקת נרות
19:41 צאת השבת
20:28 ר"ת

שיר ליום השבת

בפרשתנו מובאות תוכחות וקללות למי שלא הולך בדרך הישר, אלא בשרירות לבו הולך. יש אנשים שאינם רוצים לשמוע את פסוקי התוכחה שבפרשתנו. ישנם כאלה המגדילים לעשות ובורחים החוצה מבית הכנסת.

עליהם המשיל ה'חפץ חיים' זצ"ל את משלו: יהודי אחד נזקק לצאת לדרך לצורך פרנסתו, אולם בדרכו היה עליו לעבור דרך שדה מוקשים.

"מה אעשה?! חשב היהודי, מודאג מהמצב, איך אעבור את שדה המוקשים? כיצד אמלט מנפילה לבורות? ומה אעשה כדי שהקוצים והברקנים המצויים שם לרוב לא יפצעו אותי?" התיישב האיש על מיטתו ומוחו קודח מדאגות וממחשבות מלחיצות.

לפתע הבחינה בו אשתו ושאלה בדאגה: "מה קרה? מדוע אינך נרדם?" הוא סיפר לה על חוסר המנוחה שיש לו בגין שדה המוקשים.

"טעות קטנה, ומי יודע מה יקרה לי, ד' ישמור." "מה אתה דואג?" השיבה אשתו, "יש לי עבורך צעה נפלאה. קח אתך מגבת גדולה, תניח אותה על הראש ותכרוך את הפנים היטב."

"ואיך זה יעזור לי?" לא הבין הלה. "פשוט מאד", הסבירה הפתיה, "הרי אתה מפחד מהבורות, נכון?"

תכרוך את המגבת עד שלא תראה שום דבר. וכשלא תראה כלום - גם לא תפחד מכלום."

החיים הם כשדה מוקשים, מי שעוצם עיניים בוודאי יכשל ויפול. רק מי שפותח את עיניו יכול לעבור בהצלחה ובלי להינזק.

בורחים מתוכחה? זה יעזור?! אדרבא, כששומעים את התוכחה, כשמאזינים ומשיבים אל הלב, יודעים להיזהר טוב יותר מהחטא!

(יחי ראובן)

על כל מעשה עשה, יתן האדם דין וחשבון:

ד'יני' על עצי המעשה,

ו'חשבון' על עשרות האנשים שהכילו עיני,

וזמנו לעשות כמותו. (פריכי מלד'קוב)

בברכת שבת שלום!

עריכה: משפחת שמעיה

לניב אבינו הר"ר אילן סבח בן סניורה ז"ל

להקדשת העלון ולהשתתפות בהפצתו: 054-8403899

מאורה של הפרשה

"הוא ילונך ואתה לא תלונו"

אחת מן הקללות שמנתה התורה, עוסקת בענין הלוואות. בעיני רבי מנחם מנדל מרימינוב זצ"ל נחשבה הלוואה כקללה לכל דבר. הדבר בא לידי ביטוי, כאשר הגיע אליו אחד מן החסידים וביקש ממנו ברכה שימצא חן בעיני עשיר פלוני כדי שהלה ייתן לו הלוואה. "איך אני יכול לברך אותך בדברי הזה?" תמה רבי מנחם מנדל, "והרי זו קללה?"

ה'חזון איש' זצ"ל מזהיר, כי אדם הרגיל בבקשות שונות הוא שונא ושנוא. וכה דבריו: "אם רצונך לבקש דבר מאת רעך, שקול בפלס אם תפיק בקשתך" כלומר: הקדש מחשבה רבה לעניין, ונסה לשער אם הלה יענה לך או לא. "ואל תאמר מה מני יהלוך, אם אשאלהו והוא ימנע מבוקשי" אל תאמר: מה כבר יכול להיות? הכי גרוע שהוא יענה לי בשלילה... "דע, כי הרבה הפסדת במעשיך, כי אינך בטוח בעצמך בהערת כעס על הלב על מיאון אחיך", וכי מישהו הבטיח לך, שלא תכעס עליו אם יענה לך בשלילה? "וגם בלב רעך מתגנב כי לברך עליו", הלא גם הוא יחוש כי בלברך עליו ולא ירגיש נח בכך. והתוצאה הבלתי נמנעת "ואתה בין אחים הפרדת והרבית שגאת חינם!" "אין זאת אלא", מסיים ה'חזון איש', "שמי שדבריו קלים ורגיל בבקשות, הוא שונא ושנוא." (ומנה)

נקודה למחשבה

בפתח-תקווה התקיימה חתונה של בחור נכבד מהישיבה. בחזור ארגנו אוטובוס מיוחד לבחורים מפתח-תקווה לבני ברק, נסיעה לא ארוכה. הבחורים עלו לאוטובוס, והמשגיח הרב אליהו דסלר זצ"ל עלה אחריהם. הבחור הראשון שישב ליד הדלת נעמד ופינה לו את מקומות. הרב דסלר התיישב, כי אכן היה חלש וזקוק למקום ישיבה. הוא הודה לבחור: "אני מודה לך מאד, תזכה למצוות, אני אכן צריך לך". הנהגה החל בנסיעה.

רק נסעו כמה מאות מטרים, הרב דסלר הסתובב אל הבחור שנעמד לא רחוק ואמר שוב: "ברוך תהיה, נתת לי את מקומך, אה, ממש החיית אותי, יישר כוחך". נוסעים עוד חמש דקות, והרב הסתובב בשלישית: "באמת, אני ממש לא יודע איך להכיר לך טובה, שיהיה לך למצוות, ושתבורך. החייתני!"

הבחור חשב לעצמו: מה המשגיח רוצה ממני?! אם עוד פעם יחזור להכיר טובה ויברך, אני כבר אענה לו משהו... וכך היה באמת.

לפני שירדו, המשגיח תפס אותו בשתי ידיו ואמר בהתרגשות: "הכרת הטוב עצומה יש לי כלפיך. תודה רבה".

הבחור הגיב: "המשגיח, אני חושב שלאחר כל כך הרבה ברכות, לא אקבל שכר על המצוה... הרב דסלר לקח את דבריו לתשובת לבו. פניו הרצינו. הוא הרחרר שניה והגיב: "מה אתה רוצה, שאני אהיה מושחת?! אני הרי חייב הכרת הטוב!"

(ומתוך האור)

גא לשמור על קדושת הגליון. אסור לקרוא בזמן התפילה וקריאת התורה.

הצלחה ברוי: יוזמת העלון נעה שלו. משי כהן. משי רענן. משי יונה. זנוב הבון: אלישבע בת ציפה חביבה אביבה בת קמינה מונט. רפויש: תהילה בת שונמית. מלכה בת נעמי. מלכה בת רבקה אפרת ביתיה בת צביה. לעיב: הגר"ע יוסף בן גורגיה זצ"ל. אליהו ז"ל בן אסנת תח"י. יוסף בן רחל ז"ל ברוך נאני בן נעימה ז"ל. ברוך נאני בן נעימה ז"ל. ששון בן מסעודה ז"ל. מרדכי בן ביסקה ז"ל

מלאכת לש

✪ הכנת סלט חילבה
 אסור להקציף חילבה, ומכל מקום בעת הצורך, אם שרו את החילבה בערב שבת במים, יכול לעשותו על ידי כמה שינויים:

- א. יכין מעט מעט
  - ב. נתינת המים בתחילה בקערה ואח"כ את הגרגרים.
  - ג. יעררב בצורת שתי וערב
- וכן הסכימו להלכה הגאון ר' בן ציון אבא שאול ור' חיים כסאר זצ"ל.

ובלילת חילבה המוכנה מערב שבת, מותר להוסיף לה בשבת מיץ עגבניות ותבלינים. ולדעת האור לציון צריך לערבב בשינוי.

✪ הקצפת קפה עם סוכר ומעט מים
 מותר לערבב מעט קפה נמס עם סוכר ומעט מים, ולערבבם יחד על ידי כף עד שנוצרת עיסה עבה, שאין סופה של עיסה זו להתקיים. אולם כל זאת בתנאי שלא יטרף בכח אלא יעררב בנחת. ומותר אחר כך לערות על העיסה שנוצרה מים חמים מכלי ראשון, כיון שהקפה והסוכר כבר מבושלים.

✪ ערבוב דברים נמסים
 תערובת יבשה כגון קפה נמס או מרק וכדומה, מותר להכינה בשבת, דהיינו לערבב בה נוזלים, כיון שלא נוצר בה שום גוש סמיך ואין זה דומה ללישה, שהרי התוצאה הסופית היא משקה ולא נוצרת בלילה כלל. (א. התלכה)

"יפתח ד' לך את אוצרו הטוב את השמים"

יהודי הגיע אל ה'חפץ חיים' זצ"ל וביקש ברכה בענייני פרנסה. "הרי זה מביא לידי גיחוך", השיב לו ה'חפץ חיים', "שעני אחד פונה אל עני שני בבקשת עזרה, בשעה שהוא יכול באותה שעה לפנות אל אב עשיר, המכריז ואומר 'לי הכסף ולי הזהב'."

בהזדמנות אחרת בה עמד לפניו יהודי מסכן ודחוק בפרנסתו, שהתאונן על רוע גורלו וביקש ברכה, אמר לו ה'חפץ חיים': "בילדותי הייתי יתום עני, והקב"ה עזר לי תמיד.

בכל פעם בה הייתי מרגיש מחסור, הייתי נוטל בידי ספר תהילים, מתייצב בפינת החדר ואומר תהילים, והרבוננו של עולם תמיד שמע. עשה כך גם אתה, ותראה בעיניך, שהרבוננו של עולם יעזור לך!". (ומה.)

לא תחמוד

מעשה ביהודי עני ודל אמצעים שהתגורר באחת העיירות הנידחות, הוא גידל את תשעת ילדיו בדוחקות נוראה, מפעם לפעם הוא קיבל מעטפה עם כמה שטרי כסף מבני דודו המתגוררים בעיר הגדולה כדי לכלכל את משפחתו, וכדי לתת לחם לעולליו הרעבים.

חודש תשרי התקרר ואין שום זכר למעטפה...
 במוחו כבר התרוצצו המחשבות כיצד יסתדר, הרי חג הסוכות ממשמש ובא, ועול הפרנסה המוטל עליו מעיק ביותר.
 מידי יום היה מביט לעבר תיבת הדואר, אך לשווא, היא ריקה.
 מה קרה? שמא שכחו אותי?...

הדחקות העבירה אותו על דעת קונו, והוא החליט לעשות דבר מה. הרי הדוור מגיע עם שני שקים, האחד עם מכתבים הנושאים בתוכם מזומנים, והשק השני עם מכתבים רגילים -
 אגש ואשלוף מעטפה אחת מן השק הראשון, בכדי שאוכל לחגוג את החג בשמחה רבה.
 והיצר הרע מחרה אחריו ולוחש לו, "זו אינה גניבה - זו השתדלות בלבד, אם ירצה ד' כשירווח לך, תשיב לו את מה שלקחת".
 וממחשבה למעשה -

הוא עקב אחרי הדוור, ובאחת הסמטאות הוא זינק לעברו, חטף מכתב אחד מן השק של המזומנים וברח מן המקום כל עוד נפשו בו.
 "עצור!" שאג הדוור, ומיודעינו הפליג בסמטאות, שועט ומקפץ על גדרות, עד שהחליט שאין מרדף אחריו.

הוא התחבא מאחורי כותל, פתח את המעטפה, והחל לקרוא.
 "לבן דודי היקר סליחה על האיחור לא שכחנו אותך"...
 נשימתו נעתקה, המכתב היה מיועד אליו, ומתוכה נפל שטר מכובד. לאחר שעה הגיעו השוטרים אל ביתו "אתה עצור!"
 "אני? למה? את שלי לקחת! הנה תראו עבור מי מיועדת המעטפה!"
 אולם הם לא שתו ליבם להסבריו. "כל מה שיש לך לטעון - תטען בפני השופט", הם חתמו את הנושא ואסרוהו.
 הוא הובא בפני שופט שהאשים אותו בגניבה ובריחה משוטר, ועל כך שילם בחודש וחצי מאסר.

"אין אדם נוגע במוכן לחברו, אפילו כמלא נימא". (נפלאותיך אשיחה)

"וראו כל עמי הארץ כי שם ד' נקרא עליך ויראו ממך"

'תניא, רבי אליעזר הגדול אומר: אלו תפילין שבראש'.
 באחד הימים התבונן רבי יושע-בער מבריסק זצ"ל באברך שהתעטר בטלית ובתפילין, ואמר לו כי התפילין שלו פסולות.
 האברך מיהר לתת את התפילין לבדיקת סופר מומחה, ואכן, נמצא בהם פסול.
 "ילמדנו רבנו", חזר האברך משתומם אל הרב מבריסק, "מנין ידע הרב שהתפילין שלי פסולות?"
 בתשובה ציטט לו הרב את דברי חז"ל הללו והוסיף: "מכאן נמצינו למדים, שכאשר מתבוננים בתפילין שעל הראש, צריכים לחוש ביראה. והנה, כשהסתכלתי על התפילין שלך, לא הרגשתי שום רעדה, הסקתי מיד שהתפילין פסולות". (שאל אברך ויגדר)

טו ד' ליראין

פעם אמר רבי צבי ברוידא לרבי זלמן מלצר זצ"ל, שאומרים שישנם אנשים היוודעים להבחין בין כלים שהוטבלו לבין כלים שלא הוטבלו.
 "דבר זה הנו פשוט ביותר", השיב על כך רבי איסר זלמן בענוה, "את זה גם אני יודע. מציירים במחשבה את אותיות ד' יתברך.
 אם רואים בדמיון שהאותיות הצטיירו על גבי הכלי, הרי שהכלי טבול, ואם אין רואים - סימן שהכלי אינו טבול". (דרך עץ החיים)

"וראו כל עמי הארץ"

בחור אחד שהתקלקל, והגיע זמנו להתגייס לצבא הרוסי, הגיע לרבי חיים-עוזר גרודז'ינסקי זצ"ל וביקש ברכה לקראת הגיוס.
 הביט בו ר' חיים-עוזר וראה לפניו בחור שאינו מאלו הרגילים לבקש ממנו ברכות. במה, אפוא, יברך אותו?
 אמר לו: "הנני מברך אותך שכשם שיש לי נחת ממך - כך בדיוק יהיה גם להם נחת ממך... ממילא יפטר אותך מהצבא"... (נולמו של אבא)

למה הדבר דומה?

הנשר, מלך העופות, רעב ולא ראה דבר מאכל. הבחין במצבור אשפה ליד אחד הבתים, ונחת על גל האשפה. נשא התרנגול ראשו מתל-האשפה, וראה את מלכו משקיע בלהיטות את מקורו, מחפש שאריות אוכל.
 חשב לעצמו: "מה ביני לבינו? המלך מנקר באשפה ואני מנקר באשפה, אם הוא מלך, גם אני מלך, ואם אני לא, גם הוא לא!"
 לא חש הנשר בנוח לנקר באשפה יחד עם התרנגול, החליט להמתין על גג הבית עד שהתרנגול יסיים.

פרש מוטות כנפים ענקיות, ובטפיחה ושתיים הגיע לגג. "כך?!" אמר התרנגול, "אצא גם אני להפסקה!", ניתר בקפיצה לגג והתמקם לצד הנשר שהביט בו בתיעוב.

הבלוג הנשר דקה ושתיים, פרש כנפים והמריא מעלה. זקר התרנגול צווארו, אימץ ראייתו ועקב אחריו עד שהפך לנקודה שחורה הממשיכה להמריא. אמר לעצמו: "אכן, הוא המלך!"
 הנשר הוא המלך, גם כשהוא אוכל, וגם כשהוא נח!

וכלפי מה הדברים אמורים?
 אין ספק, נקבל שכר עבור קיום המצוות והחסדים. אבל על האוכל, על השינה? מעשים אלו אינם מצוה!
 ה'חפץ חיים' זצ"ל מיישב את הדברים:

אם התפלל האדם, ולמד כיכולתו וקיים מצוות, וכעת חייב הוא לאכול ולשתות, לעשות לפרנסתו ולישון - כדי לקום ליום הבא ולהמשיך לעבוד את הבורא יתברך -

נמצא שבכל שעות היממה הוא בשירות הבורא, ויקבל שכר על כל שעות היממה!

במקום לקרוע את הבגדים ולזכות לרחמי בשר ודם,
 מוטב לקרוע את הלב ולזכות לרחמי שמים.

גביר עשיר נסע בכרכרתו המלאה בארגזי זהב וכסף. באחד מעיקולי הדרך הבחין בשודדים האורבים לו ומתכוננים להתנפל עליו, הדהיר העשיר את הסוסים האבירים שבמרכבתו, והכרכרה זינקה קדימה ועקפה את השודדים ההמומים. במהרה התעשתו השודדים והחלו במרדף אחרי הכרכרה הבורחת. העשיר הדהיר את הסוסים במהירות אדירה, אבל לפתע נצצר - נהר שוטף וקוצץ חסם את הדרך! שעטות פרסותיהם של השודדים נשמעו היטב בכל המרחב. מה עושים כעת?

במר ייאוש, החל להשליך ארגזים לתוך הנהר, מתוך תקווה שכאשר תתגבה הערימה ותבצבץ מעל המים, תוכל הכרכרה לעבור מעליה לעבר הצד השני. לפחות את חייו יצליח להציל...

לפתע ראה אדם מתקרב עם סירה. "אתה מוכן להעביר אותי?" התחנן.

הלה אמד אותו מכף רגלו ועד ראשו, העיף מבט לעבר הארגזים, ולבסוף תקע מבט חומד במטבע הזהב שהחזיק בידו ואמר "אם תשלם לי את המטבע שאתה מחזיק בידך - אעביר אותך..."

כשירד העשיר על חוף המבטחים וניצל מן השודדים המאיימים, אמר: "כל ארגזי הכסף והזהב שלי לא הועילו, כמו מטבע הזהב שהחזקתי ביד..."

כאשר אדם חוטא, הוא יוצר מלאך חבלה הרודף אחריו במשך כל חייו. המרדף הזה הוא מרדף בלתי פוסק שממשיך גם כאשר האדם אינו חי, וכבר עומד לדין בבית דין של מעלה - דבר לא יוכל להועיל לאדם להינצל ממנו, גם לא ארגזי כסף וזהב, מלבד תשובה אחת, ואפילו קטנה!

(רבונו בחיי)

אם אפשר, עכשיו

יהודי שזכה לשבת ליד האדמו"ר מקלויזנבורג זצ"ל בשעת התפילה, סיפר שדרכו של הרבי היתה לדבר עם הקב"ה תוך כדי התפילה במילים משלו, ולא פעם שמעו אותו ממלמל באידיש בשעת תפילתו.

"שמעתי", שח אותו יהודי, "בשעה שאמר בפסוקי דזמרה את הפסוק 'הללוהו בתוף ומחול' - מאחר שבהברה אשכנזית נהגית התיבה ב'בתוף' כמו 'בסוף' - נעצר הרבי לאחר הפסוק ואמר: 'רבונו של עולם, בסוף ומחול - בסופו של דבר הרי תמחול לעם ישראל... אז אנא, תמחל להם כבר עכשיו'..."

(ומתוך האור)

טוב שאם נרומה, ממחזקת של אמת (החזרה מלפז'ין)

"אולי הגן עדן עבור החסד?"

סיפר הגאון רבי אברהם חיים ברים זצ"ל: כידוע, לא היה נמנע הגאון רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל מעולם לכתוב בקשת עזרה לכל מאן דבעי... עד שהיה מסוגל להיענות לבקשת זולתו ולכתוב עבורו עשרות בקשות תמיכה בענין אחד. הוא היה כותב אותם בעצמו בכתב ידו מתחילה ועד סוף, ולא נעזר לשם כך אף בדפי 'קופי'.

פעם שאלה אותו זוגתו הרבנית, מדוע צריך הוא לכתוב כל פעם מחדש ואינו נעזר בדפי 'קופי' ובכך יוכל לחסוך הרבה זמן וטרחה? השיב לה רבי איסר זלמן: "וכי מי אמר לך שאת הגן עדן שלי אקבל עבור הספרים שחיברתי? אולי אקבל את הגן עדן שלי רק עבור מכתבים אלו, מעשי הצדקה והחסד!"

(שנות חיים)

מי שקשור למעלה, איט פוחה למטה !

הכתגם השנון

פאם איש חכם אנה לי:
"הכל נעשה כשהכל נעשה."

קריאת רוחנית

רבי יהודה קרביץ סיפר שאחיו, **רבי שאול**, התגורר במשך שנים רבות בתל-אביב, וכאשר גדלו ילדיו, חשש שמא החשיפה לחילולי השבת הרבים ולמראות הפריצות, תזיק להם, לכן נכנס עם אחיו אל **הרב מבריסק זצ"ל**, כדי לשאול בעצתו, האם לעקור לבני ברק. כששמע הרב מבריסק את השאלה, התפלא מדוע חושש הוא רק לילדיו. "ואנו? תמה", וכי מחוסנים אנו?! וכי ראיית חילול שבת ומראות פריצות לא תזיק לנו?"

כששמע רבי יהודה את תשובתו, ביקש לספר מעשה שארע בראדיון: באחד הימים נודע בעיירה כי חידוש מסעיר עומד להתחולל במקום: קו אוטובוס יקשר בין העיירה לבין תחנת הרכבת. אולם באותו חידוש טמון היה מוקש גדול, שעלול היה למוטט ולהבקיע את חומת השבת -

אותו קו אוטובוס אמור היה לפועל במשך שבעה ימים בשבוע, נהוג בידי יהודי מחלל שבת!

ה'חפץ חיים זצ"ל, ששמע על התכנית, עלה לבית המדרש והתריע אודות הפירצה הנוראה, ובנהמת לבו הטהור קרא "הם מקררים אותי!"

שמע הרב מבריסק את המעשה וקרא בהתפעלות: "הנה, שומעים אתם, ה'חפץ חיים' חשש שעלול הוא להיות מושפע ולהתקרר, ואנו סוברים שמחוסנים אנו מפני השפעה..."

כזהו האדם.

תחילה נדמים בעיניו מעשים רעים כבלתי נסבלים, אולם לאחר שהוא דר בין אנשי המקום, הריהו מתרגל למעשיהם, ושוב אין נפשו מתפעלת מן ההנהגות הללו.

'זה אולי לא מלכתחילה', הוא ממלמל לעצמו, בהעלותו על לבו את ימי קדם 'אולם אין צורך להגזים'...

וסופו המר, שכה תדבק בו הצחנה, עד כי נפשו תסלוד מאלו שיעדיפו להתרחק ממנו.

זהו שאומר הכתוב: "ולא תשמאו בהם ונישמתם בהם", אל תנסו כלל להתקרב לטומאה, כי היא עתידה לדבוק בהם וסופכם להסתגל אליה עד מהרה.

(הגדת החפץ חיים)

"כל בזיון שאנחל הוא בגללי..."

רבי ברוך הגר זצ"ל בעל האמרי ברוך מויז'ניץ זצ"ל, היה ענוותן גדול. נוהג בהצנע לכת ונחבא אל הכלים. הוא היה מתבטא הרבה על עצמו ביטויי גנאי ושפלות רוח.

פעם אמר, כי אחר מאה ועשרים כשיבוא לפני בית דין של מעלה, ילקוהו בשוט ויאמרו לו: "היו לך אבות קדושים כאלה, ומדוע אתה נראה כך?" ועבור כל סבא צדיק שהיה לו, יקבל צליפה בשוט...

"ועם כל זה", סיים, "כדאי שיהיו סבים שכאלה, אף על פי שבשל כך חוטפים מן השוט..."

פעם נסע הרבי מעיר אחת לעיר אחרת, ובעוד תושבי העיר הראשונה ליווהו, יצאו תושבי העיר השניה לקבל פניו.

נפגשו שתי הערים על אם הדרך, והמעמד היה מפואר ומרומם עד מאד. בנו של הרבי התרגש מכך, אך ה'אמרי ברוך' הפטיר לעצמו: "כשהתישבתי על 'כסא האדמו"רות' קבעתי לי כלל, כי כל כבוד שיחלקו לי הוא לכבוד אבותי הקדושים. כי כבוד הוא לצדיק שמכבדים את בנו; וכל בזיון שאנחל - הוא בגללי..."

(על פי מנחת)

פעם הגיע לישיבה בחור חדש, ובקריאת התורה קרא **לרבנו ה'חפץ חיים'** לעלות לתורה ככהן, באומרו: יעמוד "מורנו"...

ה'חפץ חיים' נותר על עומדו ולא עלה. אמרו לו המתפללים, "הרי רבנו נקרא לתורה", והשיב בפשטות ובתמימות: "לא אותי קראו". עד שחזרו וקראו אותו בשמו: "יעמוד רבי ישראל מאיר בן ר' אריה הכהן". ואז עלה.

"כי תבא אל הארץ... ולקחת מראשית כל פרי האדמה"

לרבי יחזקאל הלברשטאם זצ"ל בא יהודי ואמר לו: "רבי, ברכני פשטתי את הרגל ואני רוצה לברוח לארץ ישראל."

קם רבי יחזקאל מכסאו וצעק בקול: "מה?! פשטת את הרגל ואתה רוצה לברוח לארץ ישראל? לאמריקה בורחים, אבל לארץ ישראל עולים!"

(ומתוך האור)

תשס"ד.

כמו הרבה שותפויות עסקיות, השותפות שבין מירוני לאליפלט שהחלה בידידות אמת, עלתה על שרטון, והפכה למדורת ענק בוערת. החלקים והאחוזים של כל עסקה, הרווחים ההשקעות והמינוסים, שניים היו במחלוקת. וזה היה כסף גדול. מאד.

הפרשייה התרחבה, כל אחד אימץ לעצמו עורך דין פרטי עם ניבים בוטים, ציפורניים אכזריות ותיאבון. תביעות אסטרונומיות הוגשו זה נגד זה. המשפחות ניתקו קשרים.

לשון הרע ורכילות זולה פרצו מן הווילות הגדולות. אחרי חמש שנים של דיונים בבתי המשפט, ואלפי מסמכים וצילומים ועדויות, קבע השופט, כי אם הצדדים לא יגיעו לפשרה באשר לתביעות הממוניות ההדדיות, יאלצו למצוא נוסחת פשרה.

בוקר אביב!

שרגי אליפלט נכנס למכוניתו והחל לרעוד.

ידו הימנית לא נענתה לו.

אמבולנס. חדר מיון ומשם סדרת צילומים.

שרגי חזר להכרה מטושטשת, גופו לא נענה לו. שלושת בניו המודאגים הקיפו את מיטתו, אשתו התייפחה בפינת החדר.

ניוון על רקע שבץ מוחי מפתיע. הניוון פגע בנושות במוח. אין אפשרות לנתח. הוא סופני...

ממצאי החומר הרפואי הועברו לכל המרכזים הרפואיים בעולם, הוזעקו רופאים מומחים מרחבי הארץ. כולם פסימיים.

מירוני מקבל עדכונים שוטפים מעוזריו ובניו.

האירוע הסתיים באבל כבד. החבל נחתך.

תשס"ה.

אף אחד לא הבין מה גרם למירוני, איש העסקים המוצלח, להיעלם משדה העסקים.

לאחר שנה של התרוצצויות בין קונים ועורכי דין, ביקש מירוני להתקבל לאחד הכוללים החשובים. בניו ניסו לתהות על קנקנו, שכניו צקצקו בלשונם. פרשנויות למכביר, דעות בשפע. ומאומה.

מירוני נחוש בדעתו, ועושה שינוי בחייו.

את כל השואלים פטר ב: "יש דברים שמבינים רק כשהאוזן כבר לא שומעת..."

תשע"ו.

פורים, שעת צהריים.

האברך היקר יצחק מירוני מבושם ועליז בראש השולחן, סביבו בניו ונכדיו. סעודת פורים צהלה ושמחה, כי משנכנס אדר מרבין בשמחה. דפיקה בדלת.

כמו תמיד יגיעו עוד בני ישיבות יקרים שירקידו בשירה מסורתית של "לא פחות מ-1,000", היו כאלה שזה הצליח להם...

בפתח ניצב איש גבה קומה כבן 35 לבוש פראק, זקנו ארוך, ומבט נבון על פניו.

"ישב כבודו", מסמן לו מירוני ומנסה להיזכר מאין מוכר לו הטיפוס הרציני הזה, שלא בדיוק נראה מבושם ומתאים למשתה המשפחתית... "אלהיה!" הקטן של אליפלט ז"ל.

מירוני התרומם מכיסאו, חיבק ממושכות את האורח ועיניו יורדות נטפים של דמעה.

"אלהיה, אני כל כך שמח שבאת, אתה משלוח המנות הכי נפלא שקיבלתי בחיי, אני כל כך אוהב אותך, אני אוהב את אבא שלך... זיכרונו לברכה". שני גברים חבוקים גועים בבכי, לתוך עצמם.

המוסיקה הושטקה.

הסלון נסגר לכניסה ויציאה של מבקרים, הקטנים פונו לחצר הווילה.

דממה.

בני משפחת מירוני התיישבו סביב אביהם, אליהו אליפלט נשען על כיסאו, סקרן לא פחות מכולם. חשיפה:

"חששתי לבקר את אביך, שמא נוכחותי תקצר לו את החיים. היינו באמצע הליכים משפטיים.

הבן אדם חולה ולא מתעורר.

24 שעות לפני שהוא נפטר, הקריא השופט את גזר הדין.

חשתי נגזל. ככה זה, אדם אינו רואה נגעי עצמו... למחרת בבוקר נודע לי שהוא נפטר.

רצייתי להתקשר לרב שלי אם שייך ללוות חבר, שהפך לאויב, אבל הפלאפון שלי נעלם מזה מספר ימים. שבוע שלם חיפשתי, לשווא.

חייגתי מטלפון במשרד. הרב, שהכיר את הפרשייה, הציע לי לוותר, 'האבלים עדיין אינם בשלים להכיל אותך... אולי תערוך ניחום קצר', פסק.

שבועיים אחרי הפטירה נסעתי לשטוף את המכונית. המנקה גילה את מכשיר הפלאפון שלי מתחת כיסא הנהג.

175 שיחות נכנסות, מתוכן שלוש של שרגי.

10 שעות לפני שהשיב נשמתו לבוראו...

הקול צרוד, נמוך, נשימותיו כבדות... הוא השאיר שלוש הודעות קוליות שדאגתי שלא יימחקו."

איציק מירוני קם ופנה לחדר השינה, הוא אחז בידו את הפלאפון הישן ולחץ.

הודעה ראשונה 20:11 :

'איציק, שלום רציתי לדבר איתך'.

הודעה שניה 20:22 :

'איציק, מישהו כאן במחלקה פלט שהמצב שלי סופני... אני מרגיש את זה. חזור אלי בבקשה'.

הודעה שלישית 21:39 :

'איציק, שעות חיי ספורות... אני מרגיש את מלאך המוות ממש קרוב, התרופות מחיות אותי, אבל קשה לי מאד לצאת מן העולם מבלי להתפייס ולפייס אותך.

חמש שנים התקוטטנו לחינם, שברנו חברות, הרסנו עסק, הרחקנו משפחות, נפלנו בלשון הרע, וחיללנו שם שמים...

כואב הלב. פרשייה כל כך חסרת תועלת...

אני מוחל לך על הכל, ומבקש ממך אנא מחל לי, אנא, סלח לי כדי שאגיע לבית דין של מעלה מנוקה מכל עוון ופשע...

אוהב אותך כמו בימים שהיננו צעירים וידידים של אמת, ללא ביזנס באמצע. שלך מכל הלב שרגי. עין לא נותרה יבשה.

"בהודעה הזו שמעתי אמת, את הקב"ה, בית דין של מעלה, עיקר וטפל, אמת ושקר, טוב ורע.

הלב שלי שמע את המנגינה האמתית והשתוקק לשיר אותה. לבחור בטוב אמתי על פני טוב חולף ולעזוב את הבלי העולם מאחור..."

אנשים לא חכמים אינם ממהרים להתפייס, לא אצים למחול, לכופף ראשם כדי להרבות שלום.

לציתים הרכבת חולפת, דברים משתנים, והפיוס והסליחה מתבצעים מול ערימה של חול...

כל אחד יכול, עם שכל ולב מפוכחים, להקדים פיוס, להרבות מחילה, ליישר הדורים - לטובתו.

"תחת אשר לא עבדת את ד' בשמחה"

פעמים רבות נמנעים אנו מנשילת ידיים וברכת 'המוציא', כדי שלא לברך ברכת המזון. כלומר, ברכת המזון נחשבת בעינינו כעול... אמר הרב **עזריאל טאובר**: רבים הם העושים 'דיאטות', אוכלים קרקרים וכדומה, רק לא לחם. אך עדין יש להשתדל לאכול ולו פרוסת לחם, כדי לזכות לברך ברכת המזון! (דרכי נועם)

"וראו כל עמי הארץ"

רבי שמואל בירנבוים זצ"ל הגיע לקליוולנד להשתתף בחתונה. מיד ביציאתם של רבי שמואל ובנו רבי אריה לייב זצ"ל מבית הנתבות, הם נכנסו אל הרכב, פתחו ש"ס והתחילו ללמוד. אחריהם צעד תלמיד שב לקבל את פניהם בשדה התעופה. לפתע הוא הבחין בשני נכרים המתבוננים בשני היהודים הלומדים, ואחד מהם אמר לחברו ברצינות: "האם אתה רואה את שני אלו? הם אינם מן העולם שלנו, הם שייכים לעולם אחר..." (מתוק האור)

"מ"ח קנייני התורה | משל האבות"

"האומר דבר בשם אומרו"

על **הגאון רבי נפתלי טרופ זצ"ל**, ראש ישיבת ראדון, מסופר: לא פעם קרה שאחד הבחורים התחיל לומר דבר מה, וראש הישיבה סיים את הדברים מסברא מוצלחת משלו, סברא שהתלמיד בעצמו אפילו לא חשב על כך. וכאשר חזר רבינו שוב על הדברים, אמרם בשם בחור פלוני. הוא היה חוזר על כך פעמים כה רבות בשמו של הבחור, עד שהבחור עצמו גם התחיל להאמין, שהוא אמר כן. והדברים לא היו מעושים. ראש הישיבה בעצמו גם האמין שהבחור רצה לומר כך אלא שלא אסתייע לו מילתא בפיו.

"תחת אשר לא עבדת את ד' א-לוקיך בשמחה"

אם לרגע יהרהר האדם אודות הזכות העצומה בהיותו עומד לפני מלך המלכים ומקיים את רצונו, הרי שמיד היה מתמלא בשמחה עצומה. כתב קהלת: "וזכור את בוראך בימי בחרותך" באר **ה'חתם סופר**: בתיבת 'בוראך' ניתן לקרוא ג' מילים: בארך. בורך. בוראך. ושלוש המלים הללו רומזות למה שאומרת המשנה: "דע מאין באת. ולאן אתה הולך. ולפני מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון". בארך - כנגד "מאין באת"; בורך - כנגד "לאן אתה הולך"; בוראך - כנגד "לפני מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון". בעוד שמי שמסתכל מאין הוא בא ולאן הוא הולך - אין הדברים משמחים כלל, מי שמתבונן לפני מי הוא עתיד ליתן דין וחשבון, הרי שעליו לשמוח מאד. וכך טען הנביא: "אותי עזבו מקום מים חיים, לחצוב להם בורות בארות נשברים". במקום להתחזק מהיותם עבדי ומהיות בוראם, הם מציבים לפניהם את שני הדברים האחרים: בור ובורא. ולכן אינם עובדים את ד' בשמחה. (מתוק האור)